

VREDEN VID ETT FRUKOSTBORD

Hur tidigt jag än slog mig ner vid frukostbordet satt hon där, stridsberedd. Hon sa alltid god morgon, kommenterade oftast min i hennes ögon snyggt komponerade frukosttallrik, sedan bar det av. Det kunde handla om något hon nyss snappat upp i Smålands-Tidningen – så länge skolan hade en prenumeration –, oftare gällde det en riksnyheter från gårdagskvällens Aktuellt, det kunde också vara den senaste illgärningen på skolfronten. Hon avskydde – och, misstänker jag, avskyr fortfarande – småskurenhet, flum, feighet. Skolan finns för att förmedla kunskap. Därför måste ordning och reda och klara riktlinjer råda. På grundval av sin rika erfarenhet vet nämligen Lena Feldin att det gynnar de svagaste, inskränker utrymmet för bråkmakare och mobbare.

Hon gick alltid rakt på sak där vid frukostbordet, slungade ut sin vrede över en skola och ett land i sakta förfall. Hon hade alltid mycket på hjärtat.

Den som i likhet med mig föredrar att inta sin frukost i sakta mak, stillsamt vändande tidningsbladen, under tystnad, kunde detta bombardemang fresta något på nerverna. Så här efteråt, när jag tänker på henne där vid frukostbordet, oftast på min vänstra sida, alltid på g, känner jag inte annat än värme. Jag saknar henne, hennes uppriktighet och mod som sannerligen inte är vardagsvara. Hennes klagosånger över en misslyckad skola i ett så rikt land som vårt handlade i grund och botten om eleverna. Det var dem hon tänkte på, värnade om, oavsett deras härkomst. Hon mötte dem ju i klassrummen, årskull efter årskull, hon visste att de visste allt mindre, fick allt svårare att handskas med livet utanför skolan.

Det var inte eleverna hon klagade på, det var på politiker, byråkrater, rektorer. Hon slog uppåt, inte neråt. Alltför få av oss är av detta virke.

En sen eftermiddag för flera år sedan föreslog hon att vi skulle göra sällskap till Matlyckan, krogen vi båda gärna frekventerade. Jag hade ingen lust, hade en del att stå i, inte riktigt redo för ännu fler av de feldinska rallarsvingarna. Hon frågade aldrig igen. Kanske hon blev sårad. Vem vet, en eftermiddag kanske vi stöter på

varandra på en färja över Sundet. Då skulle jag gärna sätta mig ner, över en öl och en räkmacka, och ta ett nappatag med detta landet. Jag ser redan fram emot det.

Anders Sundelin

Bidrag till skrift tillägnad läraren Lena Feldin som slutade vid Sörängens
för att gå i pension sommaren 2022